

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA MEDICALĂ A FAMILIEI

BOLILE IMPORTANTE

enciclopedia rao

CUPRINS

Prefață 5

Bolile infecțioase

Introducere 9

GENERALITĂȚI

Bolile infecțioase 13
 Microbii și paraziții 15
 Bolile transmise de animale 17
 Simptomele 19
 Tratamentele 21
 Profilaxia 23
 Sfaturi pentru cei care călătoresc 25
 Examenе paraclinice 27

BOLILE PRINCIPALE

Botulismul 29
 Holera 31
 Difteria 33
 Febra de Ebola 35
 Febra galbenă 37
 Febra tifoidă 39
 Gripa 41
 Hepatitele virale 43
 Herpesul 45

Lepra 47
 Listerioza și bruceloza 49
 Boala Creutzfeld-Jakob 51
 Boala Lyme 53
 Boala legionarilor 55
 Boala somnului 57
 BTS-urile 59
 Mononucleoza infecțioasă 61
 Malaria (Paludismul) 63
 Ciurma (Pesta) 65
 Poliomiелita 67
 Rabia (Turbarea) 69
 Septicemia 71
 Tetanosul 73
 Toxoplasmoza 75
 Tuberculoza 77
 Tifosul 79
 Viermii paraziți 81
 Zona zoster (Herpes zoster) 83

SIDA

Definiție 85
 Transmiterea și prevenirea 87
 Seropozitivitatea 89
Sida declarată
 Definiție 91

BOLILE INFECȚIOASE

Bolile infecțioase se datorează agresiunii asupra organismului uman a microbilor sau a paraziților capabili să genereze o boală.

Aceste boli pot fi determinate de bacterii, virusuri, ciuperci de dimensiuni microscopice (fungi), cât și de paraziți de dimensiuni microscopice sau nu.

CAUZELE ȘI MODUL DE MANIFESTARE

Unul dintre acești agenți patogeni poate pătrunde în organismul nostru, unde se dezvoltă.

Dacă mijloacele de apărare naturale ale organismului nu sunt capabile să lupte împotriva acestei agresiuni, survine o boală infecțioasă.

Ațiunea cea mai importantă a microbilor și a paraziților e aceea de a se multiplica; capacitatea de a se multiplica se numește „virulență”. Ei pot, de asemenea, să secrete substanțe dăunătoare, denumite toxine, care distrug celulele și țesuturile. Din momentul în care un germene invadează organismul, acesta îl percepe ca pe un corp străin. Imediat se declanșează apărarea împotriva infecției prin intermediul globulelor albe (leucocitele) ce aparțin sistemului imunitar, care atacă microbii și încep să producă substanțe neutrali-

zante (anticorpii). În situația în care mijloacele de apărare ale organismului se dovedesc a fi depășite de agresivitatea germeului, boala infecțioasă se declanșează.

Nu suntem cu toții egali în fața unei boli infecțioase. Se întâmplă ca infecția să fie foarte gravă la unele persoane, de exemplu la cei cu sistemul imunitar deprimat, la vârstnici sau la sugari; dimpotrivă, ea poate fi inofensivă la persoanele imunizate natural sau în urma unei vaccinări.

În plus, o infecție poate să treacă neobservată sau să fie inaparentă într-un anumit moment al evoluției ei, înainte să se manifeste (faza de incubare). În acest ultim caz, persoanele afectate contaminatează câteodată persoanele din anturajul lor fără să o știe.

În unele cazuri infecția se poate limita la poarta de intrare:

Foto: BSIIP

Efectuarea de culturi de germeni. Această metodă de laborator permite identificarea diferiților microbi.

PATOLOGIA INFECȚIOASĂ

Patologia infecțioasă cuprinde ansamblul disciplinelor științifice care se ocupă cu studiul bolilor infecțioase. Pentru a studia germeii responsabili ai acestor boli și pentru a-i identifica s-a creat în laborator un mediu favorabil dezvoltării lor, în vederea multiplicării acestora. Această tehnică de laborator poartă numele de „efectuarea de culturi”.

infecție locală exprimată prin durere, roșeață, umflătură și creșterea temperaturii locale, fenomene ce reprezintă reacțiile de apărare locale; este cazul panarițiului de la nivelul degetului mare de la mână, produs în urma pătrunderii unei așchii. Panarițiul inițial se poate propaga însă, la mână, apoi la braț cu prinderea ganglionilor axilari de aceeași parte. În acest caz infecția s-a complicat cu extinderea ei la țesuturile vecine. Din păcate ea se poate generaliza în întreg organismul prin trecerea în sânge, care o diseminează. În acest caz vorbim de septicemie.

RĂSPÂNDIREA

Bolile infecțioase se pot clasifica în funcție de modalitatea lor de propagare:

– Infecțiile cu caracter episodic, manifestate prin cazuri

izolate, sunt denumite „sporadice”: septicemia, endocardita, meningita cu pneumococ.

– Infecțiile care afectează un număr mare de persoane din aceeași regiune și într-un interval de timp relativ scurt constituie epidemiile: gripa, meningita cu meningococ.

– Infecțiile prezente constant într-o anumită regiune sunt considerate „endemice”: malaria, febra galbenă.

– Ele pot da naștere unor cazuri sporadice sau unor mici epidemii.

– O epidemie care se extinde din aproape în aproape la nivelul unei țări, al unui continent sau al lumii întregi se numește „pandemie”.

TRANSMITEREA

Toate bolile infecțioase sunt transmisibile. Unele se transmit la om prin intermediul unui animal (de exemplu, țânțarul pentru malarie), altele se transmit direct de la o persoană la alta (de exemplu, gripa); se spune în acest caz că sunt contagioase.

Modalitatea de transmitere poate fi directă:

– pe calea aerului (picături de secreții nazofaringiene eliminate în timpul vorbitului, tușitului sau al strănutului, ca în rujeolă sau gripă)

– prin salivă (mononucleoza infecțioasă) și prin spută (tuberculoza)

– prin contact cu pielea și mucoasele (herpes, râie)

– prin sânge, spermă sau secreții vaginale (hepatitele virale B și C, SIDA)

INFECȚIA NOZOCOMIALĂ

O infecție contractată în spital de către un pacient internat pentru o altă afecțiune se numește „infecție nozocomială”. Ea se datorează în primul rând existenței în mediul spitalicesc a unui număr mare de germeni foarte virulenți în raport cu fragilitatea și vulnerabilitatea crescute ale bolnavilor spitalizați. Acest tip de infecție se întâlnește în toate secțiile spitalului. Totuși e mai des întâlnită în secțiile de chirurgie, de arși, de oncologie, de hematologie, de terapie intensivă și în creșele din cadrul spitalelor.

– în timpul sarcinii, de la mamă la făt prin intermediul placentei (toxoplasmoză, rujeolă).

Transmiterea se poate face și indirect prin intermediul apei de băut sau al alimentelor care au intrat în contact cu materii fecale, urină sau sânge (holera, toxiinfecțiile alimentare, hepatita A).

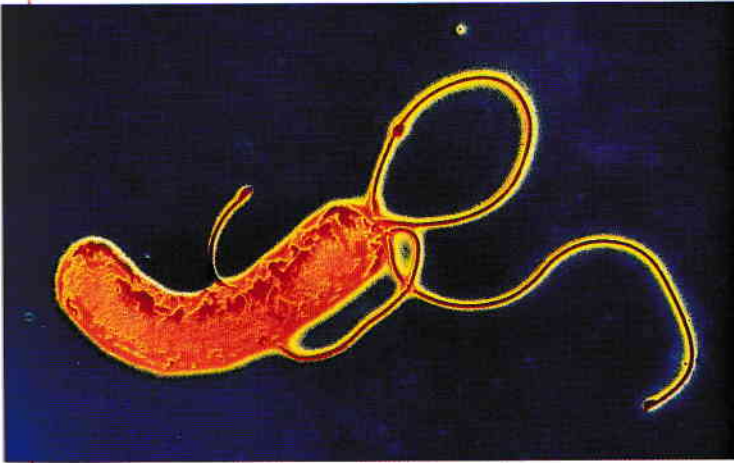
Bolile necontagioase se transmit de la locul unde se dezvoltă microbiile și paraziții. Acest loc poate fi solul (tetanos); un animal fără semne de boală numit „rezervor de virus” (păsări, rozătoare, maimuțe) sau un animal bolnav (rabia, bruceloză). Unele infecții au nevoie de un animal infectat cu rol de vector care transmite boala prin înțepătură (țânțarul: malaria, febra galbenă, febra dengă; musca: boala somnului) sau prin mușcătură (căpușa: boala Lyme).

INFECȚIA CU GERMIENI OPORTUNIȘTI

O infecție cauzată de germenii prezenți în mod normal în organism și care au fost inofensivi până în acel moment, poartă numele de „infecție cu oportuniști”. Acești germeni formează flora microbiană de la suprafața pielii, de la nivelul tubului digestiv (gură, intestin) și de la nivelul vaginului. Când mijloacele naturale de apărare ale organismului sunt slăbite (din cauza unui cancer sau SIDA de exemplu) acești germeni devin virulenți și determină boala.

MICROBII ȘI PARAZIȚII

Microbii sunt organisme vii, care nu se văd cu ochiul liber (microorganisme). Paraziții care trăiesc pe seama celor care îi găzduiesc pot fi de dimensiuni microscopice sau nu.

A. B. Dowsett - SPL - Corbis

Bacteria Helicobacter pylori văzută la microscopul electronic cu ecran. Această bacterie favorizează apariția ulcerului gastric și duodenal.

Microbii care produc boli sunt considerați patogeni. Este vorba despre bacterii, virusuri și ciuperci (fungi) de dimensiuni microscopice. Paraziții, de dimensiuni microscopice sau nu, pot și ei să producă boli.

BACTERIILE

Bacteriile sunt microorganisme mai mici de 500 de microni (o milionime dintr-un metru) formate dintr-o singură celulă cu un nucleu. Ele se

găsesc din plin în aer, în sol și în apă, iar marea majoritate sunt inofensive pentru om.

Bacteriologia, disciplina care se ocupă cu studiul bacteriilor, le-a clasificat în funcție de forma lor în 3 grupe principale: cocii (sferici), bacilii (alunghiți ca niște bastonașe) și spirochetele (în formă de spirală). Bacteriile sunt clasificate și după modul de fixare a diferiților coloranți (colorația Gram). Reacția lor la această metodă de colorare (Gram pozitiv sau negativ) ne ajută să ne orientăm în alegerea tratamentului.

Deseori, bacteriile se dezvoltă mai bine într-un mediu cu

căldură și umiditate. Unele dintre ele, având nevoie de oxigen pentru a crește și a se înmulți (bacterii aerobe), se întâlnesc în apropierea suprafeței corpului, pe piele și la nivelul aparatului respirator. Altele se dezvoltă într-o atmosferă lipsită de oxigen (bacterii anaerobe), de exemplu, la nivelul colonului sau al plăgilor profunde. În condiții favorabile (căldură și elemente nutritive în cantitate suficientă), bacteriile se reproduc prin diviziune, fiecare dând naștere la 2 bacterii identice, la fiecare 20 de minute. Astfel, în 6 ore o bacterie poate da naștere la mai mult de 250 000 de bacterii noi.

Capacitatea bacteriilor de a produce boli se bazează pe două mecanisme: „virulența“

FLORA BACTERIANĂ

Numim astfel totalitatea bacteriilor care trăiesc la suprafața pielii și a mucoaselor organismului, cât și la nivelul cavităților naturale (gât, faringe, intestin, vagin) și care nu dăunează organismului. Aceste bacterii inofensive joacă un rol esențial în crearea rezistenței organismului la infecții, prin stimularea în permanență a sistemului imunitar și prin împiedicarea prin simpla lor prezență (efect de barieră) a pătrunderii în organism a altor bacterii susceptibile de a produce boli infecțioase.

Dr. Gopal Murli - SPL - Cosmos

Virusul Epstein-Barr văzut la microscopul electronic cu ecran. Acest virus e responsabil de mononucleoza infecțioasă, mai cunoscută sub numele de „boala sărutului”.

lor, deci capacitatea lor de a se multiplica și de a se răspândi mai mult sau mai puțin rapid în organismul nostru, și capacitatea lor de a fabrica substanțe toxice pentru celulele noastre.

Bolile infecțioase determinate de bacterii se tratează cu antibiotice.

VIRUSURILE

Virusurile sunt cele mai mici microorganisme infecțioase cunoscute. Ele nu se pot multiplica decât după ce au pătruns în celulele unei alte ființe vii. Virusurile au toate aceeași structură de bază, dar variază în funcție de formă și dimensiuni. Au în compoziția lor un singur tip de acid nu-

cleic (ce conține informațiile codificate necesare multiplicării lor), învelit de un fel de capsulă numită „capsidă”.

Există mai mult de 20 de familii de virusuri susceptibile să producă boli oamenilor, cum sunt virusul gripei, cel al herpesului sau HIV-ul responsabil de SIDA.

Virusurile acționează prin mecanisme diferite. Ele pot distruge celulele, pe care le invadează sau pot să le perturbe serios funcțiile, având posibilitatea să provoace o afecțiune severă când sunt localizate într-un organ vital. Unele virusuri au și capacitatea să modifice informația genetică a unei celule transformând-o într-o celulă canceroasă. Alte virusuri pot să se „ascundă” la început în interiorul celulelor, pentru ca apoi, după luni sau chiar ani, să-și exercite efectele; e cazul virusului ce produce SIDA. Tratatamentul infecțiilor virale se bazează pe medicamente antivirale.

CIUPERCILE MICROSCOPICE (FUNGII)

Ciupercile de dimensiuni microscopice cuprind levurile, miceliile și mucegaiurile.

Bolile infecțioase provocate de ciuperci de dimensiuni microscopice se numesc „micoze”.

Principalele ciuperci de dimensiuni microscopice responsabile de producerea unor boli sunt *Candida albicans*, *Pythiriazis verzicolor*, *Aspergillus*, *Cryptococcus neoformans*, cât și dermatofitii. Unele dintre ele sunt prezente în permanență la toți

indivizii. Dar în condiții speciale (igienă defectuoasă, atmosferă caldă și umedă, deprimarea imunității, tratament antibiotic prelungit) ele vor prolifera anormal și vor provoca boala. În această situație se află candida care poate produce o candidoză locală.

Micozele sunt în general afecțiuni benigne, dar care pot avea și o evoluție severă prin generalizare, în special la persoanele la care mijloacele naturale de apărare sunt slăbite.

Medicamentele antimicotice (fungicide) permit tratarea lor.

PARAZIȚII

Parazitul este un organism viu care trăiește pe seama unui alt organism care îl găzduiește și se hrănește cu substanțe provenind din țesuturile și sângele acestuia.

Paraziții care produc boli oamenilor sunt de două categorii. Pe de o parte, sunt microorganisme formate dintr-o singură celulă (protozoare) și, pe de altă parte, organisme formate din mai multe celule (metazoare).

Transmiterea paraziților la om se face fie prin alimente, fie prin traversarea pielii (prin înțepătură de insectă sau în timpul scăldatului).

Paraziții sunt mai frecvent întâlniți în regiunile tropicale, din cauza prezenței căldurii și a umidității, precum și în țările cu igienă deficitară.

Bolile produse de paraziți se tratează cu medicamente anti-parazitare.

BOLILE TRANSMISE DE ANIMALE

Multe boli infecțioase sunt transmise omului de către animale: insecte, mamifere, păsări și chiar reptile.

Animalele transmit omului diverse boli infecțioase pe căi diferite. Atunci când sunt bolnave ne pot infecta direct prin mușcătură, lingere (rabia) sau prin zgârietură (boala zgârieturii de pisică), ori indirect prin urină (leptospiroza), prin materiile fecale (toxoplasmoza) sau prin lapte (bruceloza). Unii dintre germeni trebuie să fie găzduiți de animale într-o anumită etapă a ciclului lor de dezvoltare.

Animalele purtătoare ale acestor germeni, dar care nu sunt bolnave, devin astfel vectori ai transmiterii bolilor (țânțari, muște).

În fine, alți germeni au nevoie neapărat de un animal pentru a supraviețui, acesta fiind considerat „rezervor de germeni“.

Acest animal contaminează omul prin urina, fecalele sau prin sângele său (rozătoare, păsări, primate, bovine etc.).

BOLI TRANSMISE DE INSECTE

Bolile vehiculate de insecte fac ravagii în primul rând în țările tropicale și în cele în curs de dezvoltare, cu excepția bolilor transmise de purici sau păduchi, pe care le întâlnim pretutindeni. Bolile sunt transmise fie direct prin înțepătura de insectă care regurgitează saliva infectată; fie prin intermediul dejecțiilor ei care pătrund în organismul nostru printr-o leziune superficială; fie chiar și printr-un simplu contact.

BOLILE TRANSMISE DE ANIMALE

Insecte	Boli transmise	Semne clinice	Modul de transmitere
Musca țete (glosine)	Tripanozomiaza africană (boala somnului)	Afectarea ganglionilor limfatici și a sistemului nervos	Înțepătura muștei (ziua)
Țânțarul	Filariția limfatică (genul <i>Culex</i>) Febra dengă (genul <i>Aedes</i>) Febra galbenă (genul <i>Aedes</i>) Malaria (anofel)	Elefantiazis Febra pseudogripală Icter sever (hepatonefrită) Febra, anemie	Înțepătura de țânțar
Flebotomul (musculiță)	Leishmaniaza cutanată Leishmaniaza cutaneo-mucoasă Leishmaniaza viscerală Febra de 3 zile	Ulceratii ale pielii Ulceratii ale pielii și mucoaselor, ale nasului și gurii Anemie, splină mărită, febră Febra, erupții	Înțepătura de musculiță (noaptea)
Păduche	Tifos exantematic Febra recurentă cosmopolită	Febra, erupție, afectare cardiacă Febra, mărirea splinei	Contactul cu sau mușcătura de păduche
Purice	Tifos murin Ciumă	Febra, erupție Febra, bubon, pneumonie	Contactul cu sau mușcătura de purice
Musculița din genul <i>Simulium</i>	Oncocerceroza	Noduli, prurit, cecitate	Înțepătura unei mici insecte (ziua)
Triatom	Tripanosomiaza americană (boala Chagas)	Febra, afectare cardiacă, afectarea intestinului și esofagului	Înțepătura de ploșniță (noaptea)

BOLI TRANSMISE DE ALTE ANIMALE

Bolile transmise de alte animale decât insectele sunt mai frecvente în țările tropicale și în cele în curs de dezvoltare, dar le întâlnim și în

zonele temperate și în țările dezvoltate. Marea majoritate a acestor boli se transmit la om în urma contactului direct cu un animal infectat (de agrement, domestic sau sălbatic). Alte boli se transmit prin

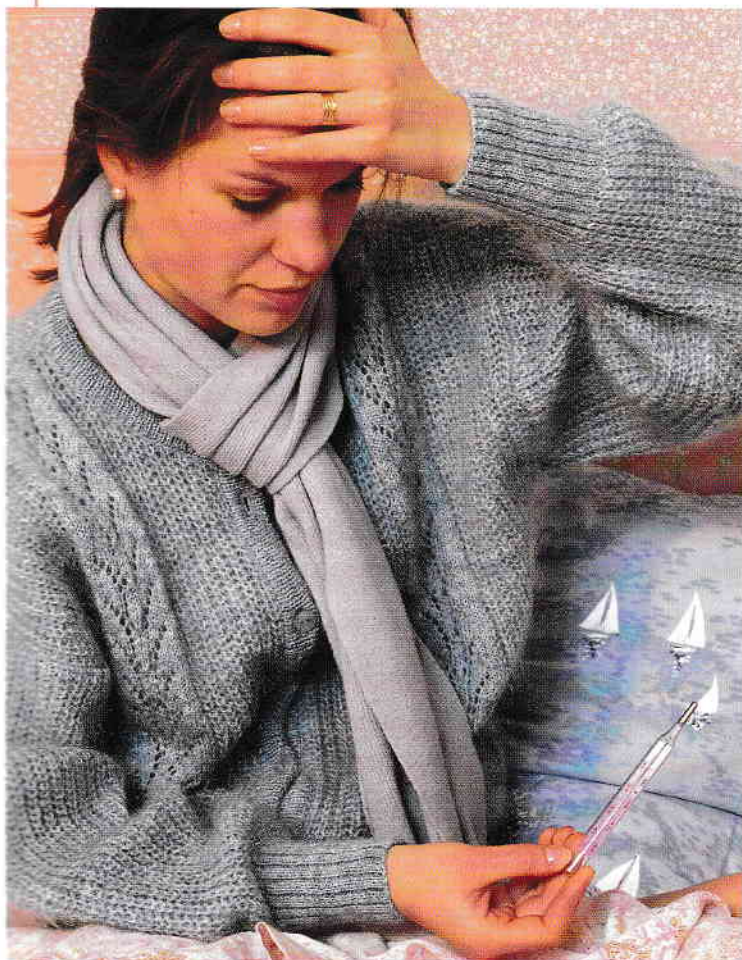
intermediul unui animal numit vector, ca în cazul ciumei (de la șobolan la om prin intermediul unui purice) sau al febrei galbene (de la maimuță la om prin intermediul țânțarului).

BOLILE TRANSMISE DE ALTE ANIMALE DECÂT INSECTELE

Animale	Boala	Modul de transmitere	Animale	Boala	Mod de transmitere
Bovine	Bruceloza	Contact cutanat, ingestie (lactate)	Câine	Echinococoză	Ingestie (ouă de paraziți)
	Antraxul (cărbunele)	Contact cutanat, inhalare		Leishmanioza	Înțepătură de flebotom
	Febra Q	Inhalare, mușcătură de căpușe		Micoza	Contact cutanat
	Listerioza	Ingestie (carne insuficient preparată termic)		Pasteureloza	Mușcătură
	Rabia	Mușcătură		Rabia	Mușcătură
Taenia saginata	Ingestie (carne insuficient preparată termic)	Toxocarioza	Ingestie (ouă de paraziți)		
Tuberculoza bovină		Ingestie (lapte)	Pisică	Boala zgărieturii de pisică	Zgâriere, mușcătură
	Vaccina	Mulsul vacilor		Micoza	Contact cutanat
				Pasteureloza	Mușcătură
Capra	Bruceloza	Contact cutanat, ingestie (lactate)		Toxoplasmoza	Mușcătură
					Ingestie (ouă de paraziți)
Oaia	Bruceloza	Contact cutanat, ingestie (brânzeturi)	Păsări	Micobacterioze	Inhalare
	Antraxul	Contact cutanat, inhalare		Ornitoză	Inhalare
	Parazitoza biliară	Ingestie (paraziții de pe creșonul spălat superficial)		Pasteureloza	Creșterea animalelor
	Orf (Ectima contagioasă)	Tuns, muls		Psitacoză	Inhalare
	Rabia	Mușcătură		Salmoneloza	Ingestie (apă, alimente contaminate)
Toxoplasmoza	Ingestie (carne incomplet preparată termic)	Șobolan	Leptospiroza	Contact cutaneo-mucos cu urină	
Porc	Bruceloza		Contact cutanat	Ciuma Rickettsioza	Înțepătura de purice
	Rujet		Rănirea cu un os provenit de la un animal contaminat	Sodoku	Înțepătura sau mușcătură unui artropod
	Taenia solium	Ingestie (carne incomplet preparată termic)		Mușcătură	
Trichineloză	Ingestie (carne incomplet preparată termic)	Vulpe	Echinococoză	Ingestie (legume murdărite cu dejecțiile de vulpe)	
Cal	Encefalita		Înțepătura de țânțar (genul <i>Aedes</i>)	Rabia	Mușcătură
	Morva	Contact cutanat, inhalare	Maimuță	Encefalita cu virusul herpesului B	Mușcătură
	Rabia	Mușcătură		Rabia	Mușcătură
	Trichineloză	Ingestie (carne incomplet preparată termic)		Broasca țestoasă	Micobacterioza
Iepure	Tularemie	Contact cutaneo-mucos, ingestie (carne incomplet preparată termic), inhalare	Salmoneloza		Ingestie (apă sau alimente contaminate)

SIMPTOMELE

Simptomele bolilor infecțioase sunt rezultatul acțiunii microbilor de distrugere a celulelor și țesuturilor, dar și al mecanismelor naturale de apărare ale organismului care încearcă să-i distrugă.

Atunci când pătrund în organism, microbii încep să se multiplice. Este perioada de incubație lipsită de semne ale bolii. Apoi microbii invadează organismul și atacă celulele fie direct, fie prin eliberarea de toxine. Corpul nostru reacționează în vederea distrugerii lor, punând în acțiune mecanismele sale naturale de apărare. Ansamblul proceselor de agresiune împotriva organismului și al celor de apărare ale acestuia determină apariția simptomelor.

Procesul infecțios poate fi generalizat și atunci simptomele bolii sunt generale, dar în

IMPORTANȚA SIMPTOMELOR

Simptomele constituie punctul de plecare în stabilirea diagnosticului. Încercați să nu le mascați înainte de a vă consulta medicul (de exemplu prin automedicație), deoarece ele furnizează informații indispensabile despre boala care e pe cale să se declanșeze. Pe de altă parte unele dintre simptome contribuie la lupta împotriva microbilor responsabili de boala respectivă. Deci nu întotdeauna e bine să le combatem. De exemplu în cazul unei bronșite, al unei pneumonii sau al unei crize de astm, tusea are un rol benefic în măsura în care ea împiedică acumularea secrețiilor în bronhii și în plămâni.

Febra, corespunzând unei temperaturi mai mari de 37,5° C, este principalul simptom de boală infecțioasă.

aceeași măsură el poate fi și localizat la o anumită regiune a corpului și în acest caz semnele de boală sunt locale.

SIMPTOMELE GENERALE

Bolile infecțioase se manifestă prin mai multe simptome generale, dintre care principalul este febra.

Febra. O persoană are febră atunci când temperatura corporală o depășește pe cea de 37,7° C (măsurată rectal) sau 37° C (bucal).

Febra este provocată de substanțe eliberate în organism în timpul luptei globulelor albe (leucocitele) împotriva microbilor responsabili de infecție. Această creștere a temperaturii acționează împotriva multiplicării unor microbi.

În unele cazuri, aspectul curbei febrile de-a lungul orelor sau zilelor furnizează informații despre tipul infecției care e în curs de desfășurare.

De exemplu, o febră ciclică (cu accese regulate), la 48 sau la 72 de ore este caracteristică pentru malarie.

Celelalte simptome generale.

O infecție poate antrena oboseală, lipsa poftei de mâncare, o pierdere în greutate, curbură sau dureri articulare difuze. Cu cât infecția e mai gravă, cu atât aceste manifestări sunt mai intense și au tendința să se asocieze între ele.

CE CAUTĂ MEDICUL?

Medicul începe prin interogarea pacientului asupra simptomelor care au apărut. Întrebările trebuie să fie extrem de precise și ordonate cronologic. Apoi el se interesează de circumstanțele care ar putea sugera o anumită infecție: contactul cu o persoană bolnavă de tuberculoză, lipsa vaccinării împotriva hepatitei virale, călătorie recentă într-o țară unde malarie este frecvent întâlnită. Apoi medicul îi efectuează pacientului un examen fizic, cu scopul de a căuta și identifica semnele vreunei boli: roșeață în gât pentru o angină; erupție cutanată pentru varicelă; zgomote anormale la auscultarea plămânilor pentru bronșită. Tot cu această ocazie el poate descoperi semne de agravare a bolii care impun, eventual, instituirea unui tratament de urgență. Atunci când simptomele nu sunt suficient de clare, el solicită câteodată examene complementare de laborator: acestea îi vor permite să identifice boala în cauză.

În acest caz medicii vorbesc de „alterarea stării generale“.

SIMPTOMELE LOCALE

Atunci când e afectată o regiune a organismului, simptomele sunt locale. Cel mai important dintre ele este durerea.

Durerea. Chiar dacă acest simptom e foarte frecvent întâlnit în cursul bolilor infecțioase, totuși el nu e prezent în mod sistematic. Când durerea este prezentă, sediul ei aduce informații despre localizarea infecției: de exemplu la nivelul toracelui în cazul afectării plămânului (pneumonie). Câteodată, durerea are anumite caracteristici, ca de exemplu o senzație de arsură în timpul

urinării, tipică pentru cistite. În alte situații, circumstanțele care duc la apariția sau la agravarea durerii, sunt caracteristice pentru o anumită afecțiune. Astfel, durerea localizată în piept la o persoană care are pericardită (infecția pericardului) este accentuată când persoana respectivă inspiră sau când tușește și este diminuată când ea se apleacă în față.

Celelalte simptome locale.

Bolile infecțioase se pot manifesta de asemenea printr-o inflamație, o umflătură sau roșeață, în special când infecția afectează pielea sau țesuturile superficiale. Unele simptome locale atrag atenția direct asupra tipului de infecție. Tusea și expectorația evocă în general o bronșită; curgerea nasului ne sugerează deseori o răceală, curgerea urechii unele tipuri de otite; lăcrimarea e sugestivă în cele mai multe dintre cazuri pentru o conjunctivită, iar diareea pentru o gastroenterită.

Termometru indicând o temperatură de 39,9° C.

În infecțiile acute, temperatura corporală urcă pînă la valori foarte crescute (mai mult de 39° C).

TRATAMENTELE

Pentru a trata diversele boli infecțioase medicul dispune în prezent de 4 clase de medicamente: antibioticele, antiviralele, fungicidele și antiparazitarele.

Tratamentul bolilor infecțioase trebuie instituit cât mai devreme posibil. Într-adevăr, chiar dacă par inofensive (angină sau gripă, de exemplu), ele se pot transmite la alte persoane în cazul în care sunt

contagioase. În plus, în absența tratamentului eficace, uneori unele infecții se agravează și se pot extinde în întreg organismul.

Tratamentul unei boli infecțioase trebuie ales cu grijă,

deoarece fiecare tip de microb răspunde la un anumit medicament. De exemplu, antibioticele n-au nici un efect asupra virusurilor.

Medicul este singurul care, după ce a stabilit un diagnostic, poate ști exact ce clasă de medicamente trebuie prescrisă. Deci, nu trebuie să practicăm automedicația.

ANTIBIOTICELE

Antibioticele sunt substanțe naturale sau de sinteză, folosite pentru tratarea infecțiilor produse de bacterii. Există mai multe zeci, dintre care prin-

Bacchiarat - BSJP

EFECTELE NEDORITE ALE ANTIBIOTICELOR

Antibioticele acționează asupra bacteriilor prezente în organism. Ele atacă bacteriile susceptibile să provoace boli, dar și pe cele care formează flora bacteriană obișnuită a organismului.

Atunci când ele distrug o parte a florei tubului digestiv, pot genera tulburări digestive, în special diaree.

Distrugând bacteriile prezente la nivelul mucoaselor, antibioticele favorizează de asemenea proliferarea ciupercilor, ceea ce poate produce micoze.

Oboseala pe care o resimțim câteodată nu se datorează tratamentului, ci febrei și infecției în sine.

Medicii dispun de numeroase medicamente pentru vindecarea bolilor infecțioase. Pentru a fi eficace, tratamentul trebuie să fie indicat de medic și să fie riguros respectat de către pacient.